

udelukker, at gifte Kvinder bliver Præster, men ikke, at ugifte bliver det.

Det kan altsaa fastslaas, at kun een af Biskopperne, siger og skriver een af de 7 Biskopper, anser selve det, at en Kvinde bliver Præst for at være uforeneligt med Kirkens Lære. Ved en fælles Udtalelse af alle Biskopper vilde han altsaa blive fuld- stændig overstemt. Dertil kommer, at det teologiske Fakultet udtrykkelig siger: „Der vil efter Fakultetets Mening ikke — fra almen kristeligt eller særlig luthersk Synspunkt — kunne rejses nogen berettiget principiel Indvending imod, at Kvinder faar Adgang til det præstelige Embede . . .“. Fakultetet fremhæver derimod praktiske Vanskeligheder.]

Men dermed turde ethvert Grundlag være taget bort for den Opfattelse, at der her er Tale om at gribe ind i Kirkens indre Forhold paa en Maade, der skulde stride mod Aftalerne om den kirkelige Borgfred i denne Folketingsperiode.

De Grunde, der saa bliver tilbage for den Del af Biskopperne, der angriber Tanken om kvindelige Præster, er dels en Paaberaabelse af forskellige praktiske Vanskeligheder og dels en Paaberaabelse af Befolkningens nedarvede Opfattelse.

Det første indskrænker sig i Virkeligheden til, at man paastaar, at Kvinder ifølge deres Natur hyppigt kan være forhindrede i at prædike, at de ikke altid kan være raske nok til at tage omkring i Sognet til syge og til døende uden Hensyn til Vejret, og endelig, at de i visse Perioder kan være svækkede i mental Henseende. Ja, hvis man endelig vil paaberaabe sig Kvindernes Sygelighed, kunde man vel ogsaa deri finde Paaskud til at udelukke dem fra andre Stillinger, f. Eks. Dommerstillingen. Mon det ikke for en Dommers Virksomhed, af hvilken saa mange Menneskers Ve og Vel afhænger, er vigtigt, at vedkommende Dommer har sin fulde mentale Kraft? Og hvad særlig det anstrengende Liv paa Landet angaar, hvor en Præst tidlig og silde kan kaldes i Sygebesøg, har vi da ikke netop ogsaa et Bevis for, at Kvinden kan udføre et Arbejde, der ganske svarer hertil eller rettere er langt mere anstrengende, idet vi har kvindelige Læger med en udstrakt Landpraksis, og vi har de mange Hundrede Jordemødre, der saa vist ikke viger tilbage for et Arbejde, der vel nok kan staa Maal med det, der udføres af en Præst paa Landet. Hvilken Udholdenhed og Paapasselighed kræves der ikke f. Eks. af de kvindelige Stationsforstandere, der

til enhver Tid skal passe deres ansvarsfulde Virksomhed! Og Gang paa Gang hævdes det netop fra kirkelig Side, at som Missionærer og i Redningsarbejdet for faldne Kvinder egner Kvinder sig fortræffeligt, og det er vel ogsaa saa uimodsigeligt, at det ikke kan omdisputeres. Altsaa, hvor det drejer sig om de mest udsatte Poster: i Redningsarbejdet for faldne Kvinder, der dog ikke foregaar i de behageligste Omgivelser, og i Missionens Tjeneste blandt Hedninger og Muhamedanere, der kan Kvindernes passe, der sender man dem gerne ud, men i et fredeligt Præsteembede i By og paa Land der er de at anse for usle Svæklinge. Jeg ved ikke, om der er nogen, der forstaar denne Logik!

Man er ogsaa i Bispernes Udtalelser inde paa at rejse det Spørgsmaal, om gifte Kvinder kan blive Præster. Men har man nogen Sinde rejst denne Indvending overfor de kvindelige Missionærer? Bliver de afskediget, fordi de gifter sig? Eller har man rejst den overfor Jordemødrene? Har man ikke tværtimod tidligere stillet det Krav, at Jordemødre skulde være gifte, og findes der mon nogen Stilling, hvor der i den Grad kræves hurtigt Udrykning som her, hvor det i den Grad kommer an paa at kunne slippe sit eget og se bort fra personlige Fornemmelser som her? Eller plejer man at rejse Bebrejdelser mod Jordemødrene for, at de forsømmer deres Pligter, og at de er nogle Pylrehoveder. Begrebet „Jordemodermand“ tyder just ikke i denne Retning.

Almindelige Regler kan neppe opstilles her saa lidt som paa andre Omraader. Det gælder her som andre Steder, at nogle egner sig og andre ikke, og det gælder vel her som andre Steder, at man i al Almindelighed ikke paatager sig en Virksomhed, som man absolut ikke kan bestride.

Saa fremhæver man Befolkningens Opfattelse og siger, at det nye Begreb kvindelige Præster skulde stride imod Menighedernes Tankegang. Ja, det kan naturligvis ikke undgaas, at mange vil finde, at dette er noget nyt og mærkeligt, stridende mod Skik og Brug. Men ganske paa samme Maade har i alle andre Henseender nedarvede Vaner og Forestillinger været paakaldte mod Kvindernes Rettigheder. Stred det ikke i 70'erne mod gamle Vaner, at Kvinder fik Adgang til at studere? Lød det ikke den Gang fra en Professor ved Universitetet, en Kollega af det ærede